

3. แบบจำลองเศรษฐกิจมหภาคของสำนักคลาสสิก:

Classical School

อ.เฉลิมพงษ์ คงเจริญ

3.1 บทนำ

- สำนักความคิดที่มีมาก่อน 1936 (ปีที่ General Theory ตีพิมพ์)
 - Classical : Adam Smith, David Ricardo, John Stuart Mill
 - Neoclassical : Alfred Marshall, A.C. Pigou
- มีความเชื่อในเรื่องการปรับตัวโดยธรรมชาติของตลาดเพื่อรักษา ดุลยภาพการจ้างงานเต็มที (Actual output = Potential Output)
- ต้นกำเนิดของสำนักคลาสสิก คือการออกมาเสนอความคิดค้านสำนักพาณิชย์นิยม (Mercantilism)—ศตวรรษที่ 16-17

ความเชื่อของสำนักพาณิชยนิยม

- 1) Bullionism: ความเชื่อที่ว่าความมั่งคั่งและพลังของชาติมาจากการสะสมธาตุมีค่า เช่น เงิน ทอง
- 2) ความเชื่อในบทบาทของรัฐในการพัฒนาไปสู่ระบบทุนนิยม

ข้อโต้แย้งของสำนักคลาสสิก

- 1) เชื่อว่าปัจจัยที่แท้จริง เป็นตัวกำหนดความมั่งคั่งของชาติ และเงิน เป็นเพียงสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน
- 2) เชื่อในบทบาทของตลาดเสรี และไม่ไว้วางใจบทบาทของรัฐบาล ระบบตลาดทำหน้าที่ในการกระจายสินค้าที่ผลิตสินค้า ปริมาณสินค้าที่ผลิตจะสร้างความต้องการของมันเอง (Say's Law)

สรุป

- 1) สำนักคลาสสิกเน้นบทบาทของปัจจัยที่แท้จริง (มากกว่าปัจจัยที่เป็นตัวเงิน) ในการกำหนดตัวแปรแท้จริง เช่น ผลผลิต และการจ้างงาน
- 2) สำนักคลาสสิกเน้นแนวโน้มการปรับตัวด้วยตนเองของระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นนโยบายจัดการระบบเศรษฐกิจเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น และเป็นอันตราย

Aggregate Demand and Supply

- วิเคราะห์การกำหนดระดับราคาโดยทั่วไป(เงินเฟ้อ) และ รัยได้ในระบบเศรษฐกิจ
- ในระบบเศรษฐกิจของสำนักคลาสสิก เราจะวิเคราะห์บทบาทของเงินในการกำหนด AD ซึ่งกำหนดระดับราคา

3.2 ทฤษฎีปริมาณเงิน (Quantity Theory of Money)

3. 2.1 สมการของการแลกเปลี่ยน (The Equation of Exchange)

- ปริมาณธุรกรรม ณ ระดับราคาคงที่ เท่ากับ ปริมาณเงิน X อัตราการหมุน
- อัตราการหมุน (Turnover rate) หมายถึง จำนวนครั้งเฉลี่ยของธุรกรรมที่เงินแต่ละบาทถูกใช้ไปในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เรียกว่า “Velocity of Money”

สมการของการแลกเปลี่ยน (The Equation of Exchange)

Fisher Equation: $MV_T = P_T T$

โดยที่ M : ปริมาณเงิน

V_T : transaction velocity of money

P_T : ดัชนีราคาของสินค้าที่ซื้อขาย

T : ปริมาณธุรกรรม (transaction)

← ซื้อขายสินค้าใหม่

← สินค้าที่เคยซื้อขายแล้ว

← สินทรัพย์ทางการเงิน

➤ เน้นธุรกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้ (Income transaction)

$MV = PY$

โดยที่ M : ปริมาณเงิน

V : income velocity of money

P : ดัชนีราคาของสินค้าที่ผลิตในปัจจุบัน

Y : ระดับผลผลิตแท้จริง

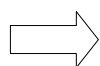
สมการของการแลกเปลี่ยน (The Equation of Exchange)

Fisher กล่าวว่า: ตัวแปรต่างๆ (ยกเว้น ราคา) ถูกกำหนดจากพลังอื่นๆ

Y : รายได้แท้จริง เป็นตัววัดกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ซึ่งสำนักคลาสสิกเชื่อว่าถูกกำหนดมาจาก ด้านอุปทาน ซึ่งในระยะสั้นคงที่ (\bar{M}) ถูกกำหนดมาจากผู้ดำเนินนโยบายการเงิน

V : ถูกกำหนดจากนิสัยการจ่ายเงิน และเทคโนโลยีการจ่ายเงิน (ปัจจัยด้านสถาบัน) ซึ่งคงที่ในระยะสั้น (\bar{V})

$P = M \frac{\bar{V}}{\bar{Y}}$

ปริมาณเงิน เป็นตัวกำหนด ราคา

3.2.2 ทฤษฎีปริมาณเงินตามแนวคิดของเคมบริดจ์ (Cambridge Approach)

- เนื่องจากคำอธิบายทฤษฎีปริมาณเงินดั้งเดิมนั้นค่อนข้างเป็นกลไก ดังนั้นนักเศรษฐศาสตร์ที่เคมบริดจ์ (Marshall, Pigou) จึงได้เสนอคำอธิบายที่มีพื้นฐานจากระบวนการตัดสินใจถือเงินของคน
- คนเราถือเงินเพื่อความสะดวกสบายในการจับจ่ายและความปลอดภัยจากการล้มของธนาคาร

ทฤษฎีปริมาณเงินตามแนวคิดของเคมบริดจ์ (Cambridge Approach)

- สมมติให้ ความต้องการถือเงินเป็นสัดส่วนกับรายได้: $M^d = kPY$

ที่ดุลยภาพ money supply = money demand; $M = M^d \Rightarrow M \frac{1}{k} = PY$

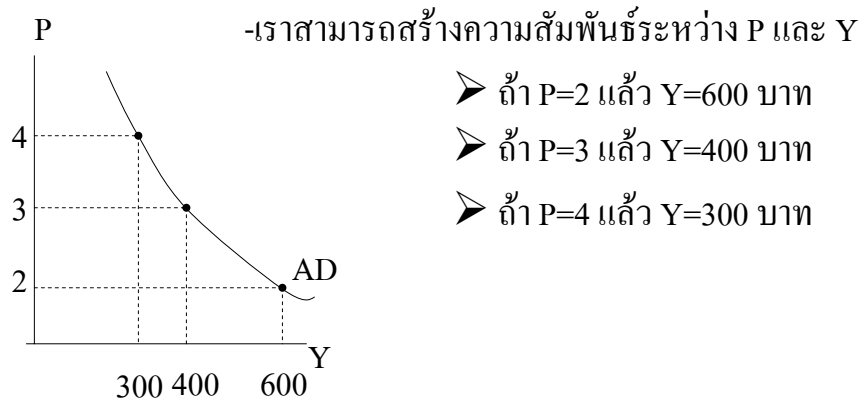
- หากมอง $(1/k)$ เปรียบเสมือน V เราจะเห็นว่า สมการดังกล่าวเหมือนกับกรณีข้างต้นที่ได้กล่าวมาแล้ว

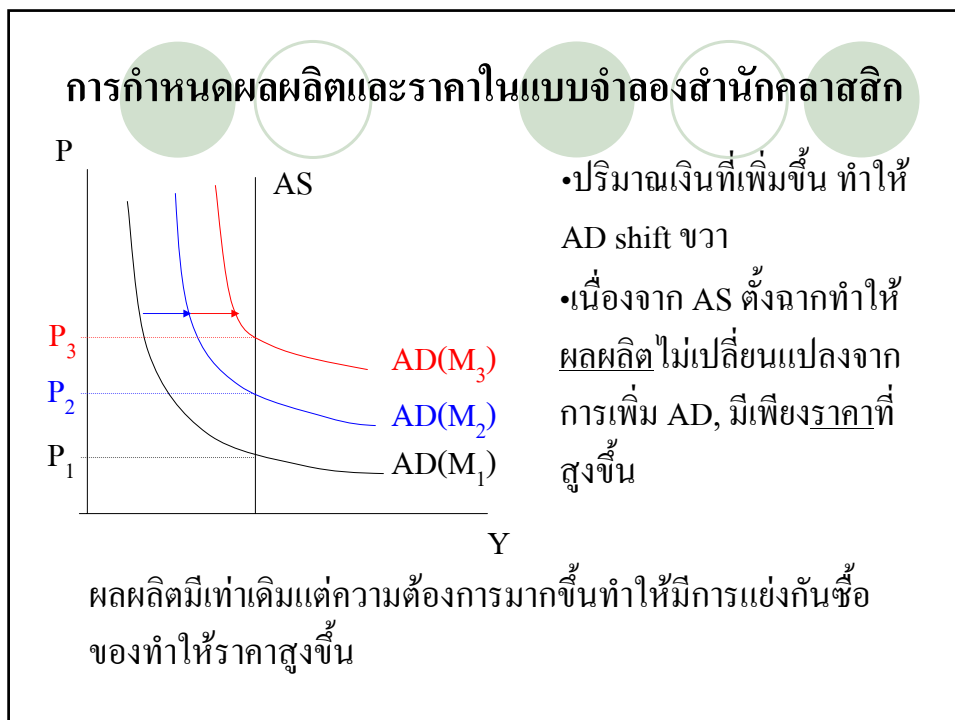
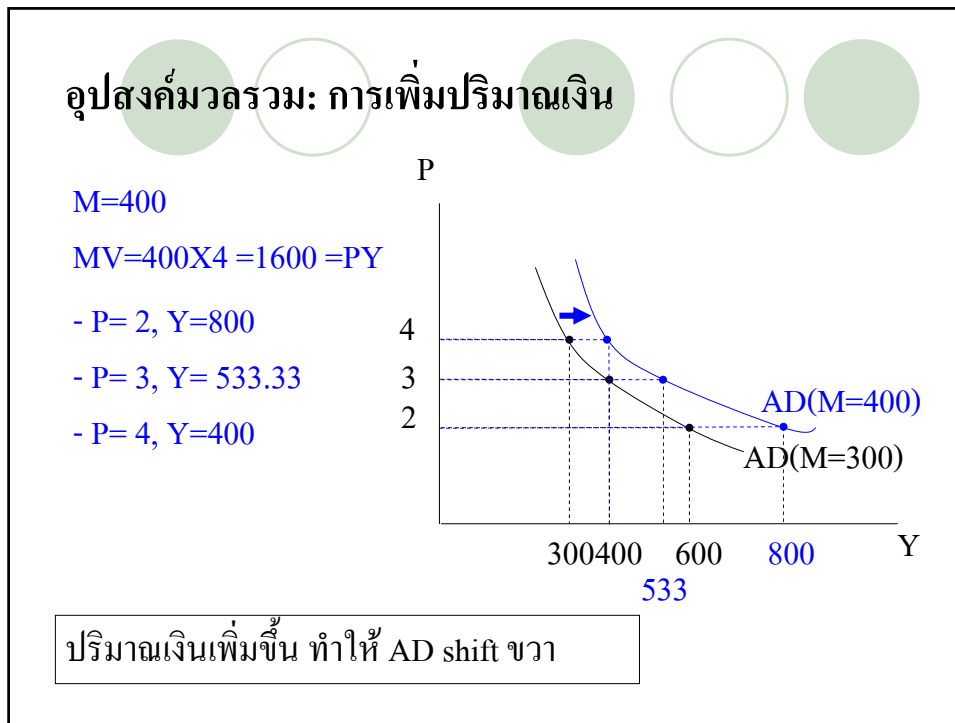
3.2.3 อุปสงค์มวลรวมของสำนักคลาสสิก (Classical AD)

- ทฤษฎีปริมาณเงินเป็นทฤษฎีที่ใช้สร้างอุปสงค์มวลรวมโดยปริยาย(หรือไม่ชัดแจ้ง) – Implicit theory of Aggregate Demand
- จากทฤษฎีปริมาณเงิน $MV=PY$ หรือ $M=kPY$
- สมมติให้ในระยะสั้น V คงที่ ($V=4$, หรือ $k=1/4$)

อุปสงค์มวลรวมของสำนักคลาสสิก

- ถ้า ปริมาณเงินในเศรษฐกิจเท่ากับ 300 ($M=300$)
- จากทฤษฎีปริมาณเงิน $MV=PY$, รายได้ในรูปตัวเงิน(PY)จะเท่ากับ 1200 บาท($MV=300 \times 4$)

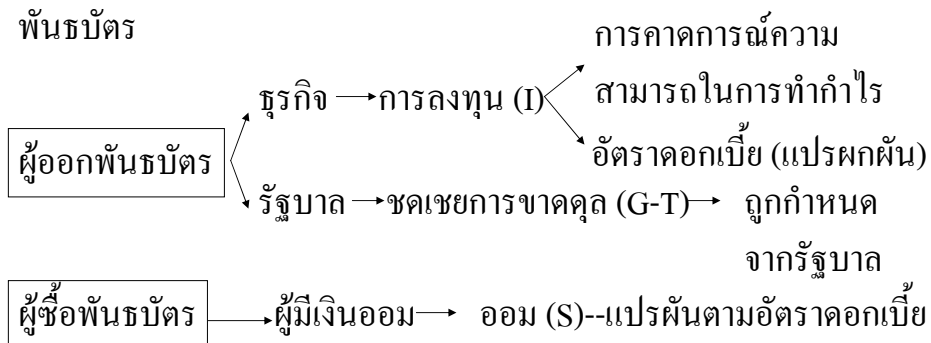
3.3 ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของสำนักคลาสสิก

- ส่วนประกอบต่างๆ ในความต้องการสินค้า เป็นตัวกำหนดอัตราดอกเบี้ยคุณภาพ ในแบบจำลองของสำนักคลาสสิก
 - การเปลี่ยนแปลงในส่วนประกอบของ AD ไม่กระทบระดับ AD
 - อัตราดอกเบี้ยคุณภาพ คือ อัตราที่ปริมาณเงินที่ให้ออก (supply of loanable funds) เท่ากับ ปริมาณเงินที่มีคนต้องการกู้ (demand for loanable funds)
- เพื่อความง่าย → การกู้จะทำโดยขายพันธบัตร & การให้กู้จะทำโดยซื้อพันธบัตร

ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของสำนักคลาสสิก

ดังนั้นอัตราดอกเบี้ย จะวัดด้วยผลตอบแทนจากการถือพันธบัตรซึ่งเท่ากับต้นทุนการกู้ยืม

→ อัตราดอกเบี้ยขึ้นอยู่กับปัจจัยที่กำหนด ความต้องการซื้อและขายพันธบัตร

ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของสำนักคลาสสิก

- การออมเป็น การ trade-off ระหว่างการบริโภคในปัจจุบันและอนาคต

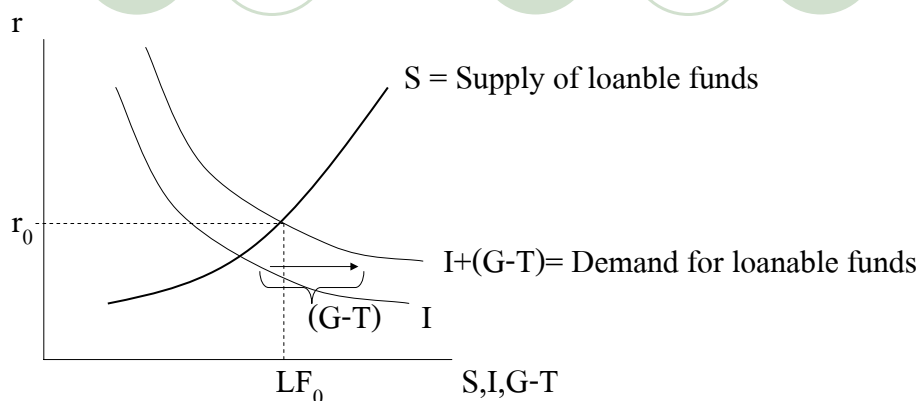
- อัตราดอกเบี้ยในสำนักคลาสสิกถูกกำหนดในตลาดเงินกู้ยืม

(Loanable Funds)

- เงินออม \rightarrow Demand for bonds = Supply of loanable funds

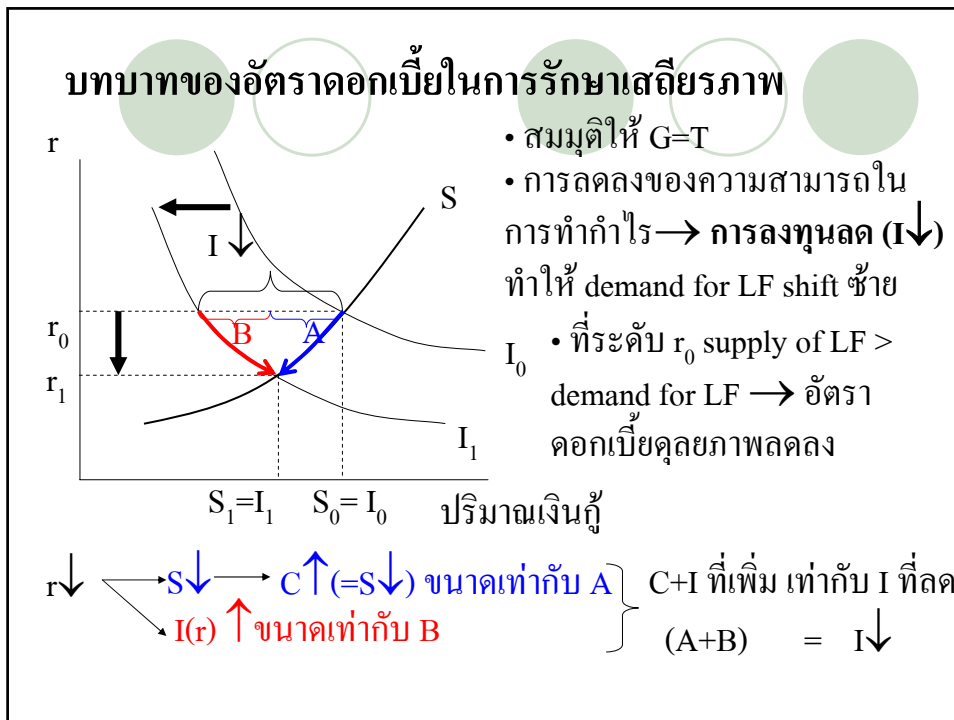
- การลงทุน + การขาดดุลการคลัง \rightarrow Supply of bonds = Demand of loanable funds

การกำหนดอัตราดอกเบี้ยในสำนักคลาสสิก

ปริมาณเงินกู้ (loanable funds)

- (G-T) การชดเชยส่วนขาดดุลด้วยการขายพันธบัตร

บทบาทของอัตราดอกเบี้ยในการรักษาเสถียรภาพ

- การลดลงของการลงทุนไม่ทำให้อุปสงค์มวลรวมเปลี่ยนแปลง เนื่องจากการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ย \rightarrow มีเพียงการปรับเปลี่ยนส่วนประกอบของอุปสงค์มวลรวมเท่านั้น (เช่น ถ้า $I \downarrow \Rightarrow C \uparrow$)
- การปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยมีบทบาทสำคัญในการรักษาเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ (การเปลี่ยนแปลงของรายได้ที่แท้จริง (Y))

สรุป

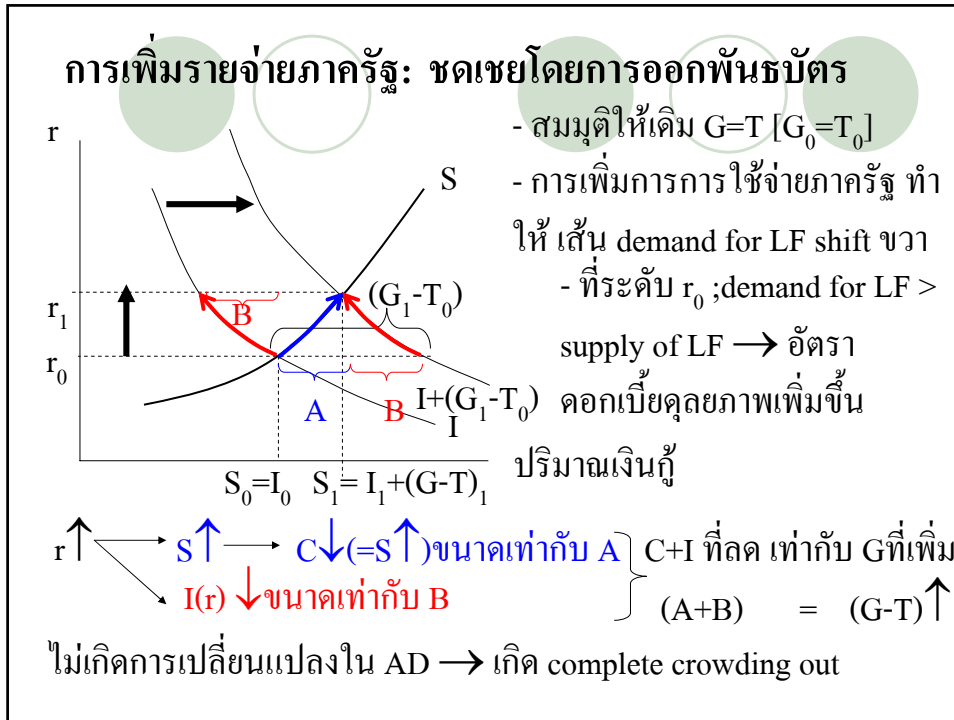

- การปรับตัวของอัตราดอกเบี้ย ถือเป็น ปราการด่านแรก (first line of defense) ในการรักษาระดับการจ้างงานเต็มที่ → ผลกระทบต่อความต้องการบริโภค, การลงทุน, หรือการใช้จ่ายภาครัฐ ไม่ส่งผลกระทบต่อความต้องการมวลรวม (AD ไม่ shift)
- ถึงแม้ AD จะ shift แต่การปรับตัวในตลาดแรงงาน ก็จะเป็น ปราการด่านที่สอง (second line of defense) ในการรักษาระดับการจ้างงานเต็มที่ ซึ่งสะท้อนในเส้น AS ที่ตั้งฉาก (**จะศึกษาถึงที่มาในหัวข้อต่อไป**)

เนื้อหาของนโยบายการคลัง

- 1) การใช้จ่ายภาครัฐ (government spending)
- 2) การเปลี่ยนแปลงภาษี (Demand side tax policy)
 - การเพิ่มการใช้จ่ายภาครัฐ → การชดเชย
 - ← เก็บภาษี
 - ← ออกพันธบัตร
 - ← พิมพ์เงิน
 - เพื่อหลีกเลี่ยงการเปลี่ยนแปลงในนโยบายการเงิน → ปริมาณเงินคงที่
 - และ สมมุติให้ ภาษีคงที่
 - ดังนั้น การเพิ่มการใช้จ่ายจะถูกชดเชยโดยการ ออกพันธบัตร

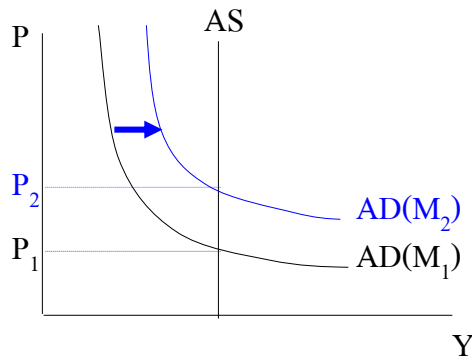

การเพิ่มรายจ่ายภาครัฐ: ชดเชยโดยการออกพันธบัตร

- การเพิ่มใช้จ่ายภาครัฐ(G)ที่ชดเชยโดยการขายพันธบัตรทำให้อัตราดอกเบี้ยสูงขึ้น ⇒ เบียดขับ(Crowd out) การใช้จ่ายของเอกชน (C+I)ในปริมาณเท่ากัน [$G \uparrow = (C+I) \downarrow$]
- การหักล้างผลของนโยบายการคลัง (Crowding out) ทำให้ aggregate demand ไม่เปลี่ยนแปลง → ระดับราคาไม่เปลี่ยนแปลง
- การเพิ่มการใช้จ่ายโดยชดเชยการขาดดุลด้วยการออกพันธบัตร ไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับผลผลิต(ส่งผลให้การจ้างงานคงที่) และระดับราคา(อุปสงค์มวลรวมไม่เปลี่ยนแปลง)

การเพิ่มรายจ่ายภาครัฐ: การพิมพ์เงิน

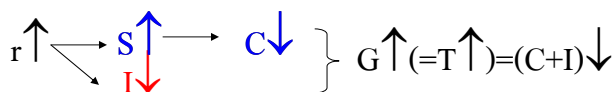
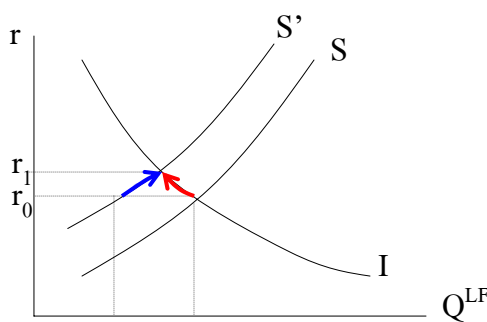
- ไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใน loanable funds market
- แต่การพิมพ์เงินเพิ่ม (กู้จากธนาคารกลาง) ส่งผลให้ปริมาณเงินเพิ่ม
- ทำให้ AD shift ขวา ส่งผลให้ระดับราคาสูงขึ้น

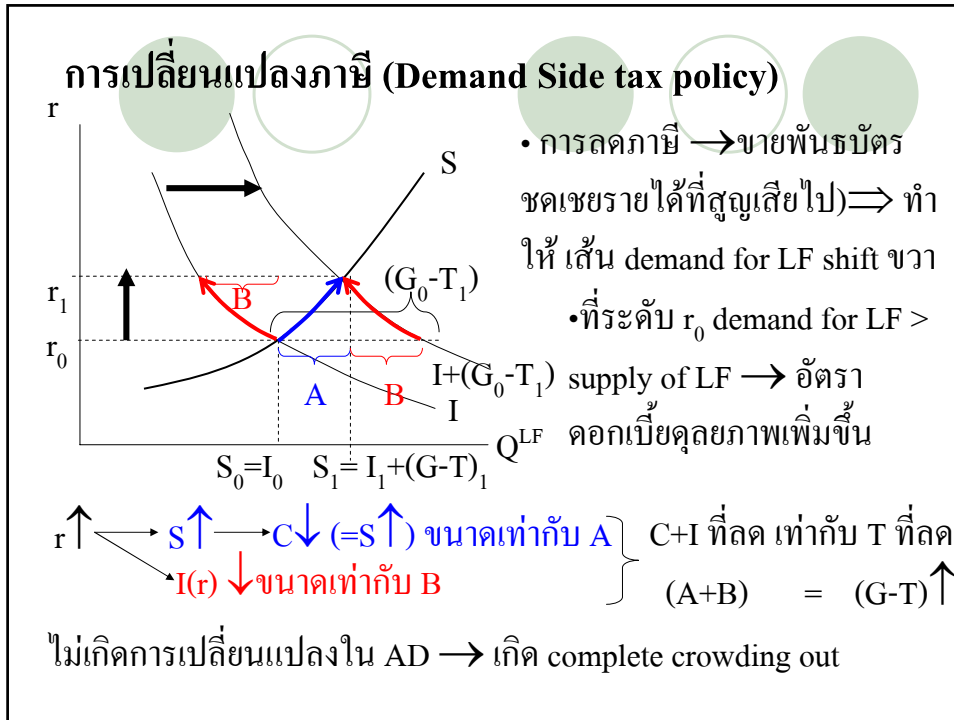

การเพิ่มรายจ่ายภาครัฐ: ขดเซยโดยการเพิ่มภาษี

$\Delta G = \Delta T$; balance budget multiplier

- ไม่มีผลต่อ demand for LF
- แต่การเก็บภาษีทำให้ supply of LF ลด เพราะคนเอาเงินออมส่วนหนึ่งไปจ่ายภาษี
- r ปรับตัวสูงขึ้น

สรุป สำนักคลาสสิก

สำนักคลาสสิก เสนอให้รัฐไม่ดำเนินนโยบายเพื่อแทรกแซงระบบเศรษฐกิจ (non-interventionist policy) เนื่องจาก

- ถ้ารัฐบาลใช้นโยบายการเงิน → จะมีผลต่อระดับราคาเท่านั้น
- ถ้ารัฐบาลใช้นโยบายการคลัง → จะเกิดการหักล้างผลของนโยบายการคลังโดยสมบูรณ์ (complete crowding out) จากการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ย